

Arrest van het Hof van 11 juli 1968¹

Samenvatting

Handeling van een Instelling — Verordening — Begrip
(E.E.G.-Verdrag, art. 189)

Een verordening is een maatregel die op objectief bestaande situaties van toepassing is en voor algemene en in abstracto omschreven categorieën van personen tot rechtsgevolgen leidt.

(Vergelijk Samenvatting no. 3, arrest in de gevoegde zaken 16 en 17-62, Jurisprudentie, Deel VIII, 1962, blz. 945).

Een bepaling, waarin een voorschrift van algemene strekking wordt afgeschafte — c.q. de tijdsduur van zodanig voorschrift wordt beperkt — is eveneens van algemene strekking.

(Vergelijk Samenvatting no. 2, arrest in de gevoegde zaken 36-58, 37-58, 38-58, 40-58 en 41-58, Jurisprudentie, Deel V, 1958-1959, blz. 361).

Een handeling kan haar verordenend karakter niet verliezen door het enkele feit, dat het aantal — of zelfs de identiteit — der rechtssubjecten op wie zij op een gegeven ogenblik van toepassing is, min of meer nauwkeurig kan worden bepaald, zolang maar vaststaat dat die toepassing voortvloeit uit de aanwezigheid van een objectieve feitelijke of rechtstoestand als in de handeling, gezien haar objectieve doelstelling, bedoeld.

De omstandigheid, dat een rechtsvoorschrift voor de verschillende betrokken rechtssubjecten in concreto tot andere gevolgen leidt, doet aan deszelfs verordenend karakter niet af, zodra van een objectief vaststaande situatie sprake is.

In de zaak 6-68 :

ZUCKERFABRIK WATENSTEDT GmbH,

gevestigd te Watensted über Schöningen, Kreis Helmstedt, ten deze vertegenwoordigd door de directeuren R. Modrow en A. Steinmeier, bijgestaan door Mr. K. Redebeker, advocaat te Bonn,

domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, 7 avenue de l'Arse-
senal, bij de aldaar gevestigde advocaat Mr. G. Reuter,

verzoekster,

1 — Procestaal : Duits.

tegen

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,
ten deze vertegenwoordigd door zijn juridisch adviseur H. J.
Lambers als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende bij de
heer E. Reuter, Europees Centrum, Kirchberg te Luxemburg,
verweerder,

betreffende — voor zoveel in dit processueel stadium van belang — de *ontvankelijkheid* van het verzoek tot nietigverklaring van lid 3 van artikel 9 van Verordening no. 1009/67/EEG van 18 december 1967, houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker, waarin bepaald wordt dat de in leden 1 en 2 voorziene interventieregeling slechts tot 31 december 1969 op ruwe bietsuiker van toepassing is,

heeft

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt :

R. Lecourt, President,
A. M. Donner, Kamerpresident,
A. Trabucchi, J. Mertens de Wilmars (Rapporteur) en
P. Pescatore, Rechters,
Advocaat-Generaal : K. Roemer,
Griffier : A. Van Houtte,

het navolgende

A R R E S T

gewezen.

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN EN HET RECHT

I — De feiten en de procesvoering

Overwegende dat verzoekster in haar bedrijf uit suikerbieten ruwe suiker vervaardigt, welke vervolgens in een andere onderneming wordt geraffineerd;

dat zij haar beroep op 29 februari 1968 ter griffie heeft ingediend;
 dat de Raad van de Europese Gemeenschappen — verweerder — op 5 april 1968 met een beroep op artikel 173, lid 2, van het E.E.G.-Verdrag een exceptie van niet-ontvankelijkheid heeft opgeworpen en om toepassing van artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering heeft verzocht;

dat verzoekster naar aanleiding hiervan op 9 mei 1968 opmerkingen heeft ingediend;

dat het Hof, gehoord de Advocaat-Generaal, heeft besloten de exceptie mondeling te behandelen;

dat partijen naar aanleiding daarvan ter terechtzitting van 29 mei 1968 zijn gehoord;

dat het Hof ten verzoeken van de Advocaat-Generaal verweerder heeft verzocht gegevens over te leggen betreffende de suikerfabrieken in de Gemeenschap welke uitsluitend ruwe bietsuiker vervaardigen;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 13 juni 1968 zijn conclusie heeft genomen;

II — Conclusies van partijen

A — Overwegende dat *verzoekster* heeft geconcludeerd, dat het den Hove behage :

1. verzoekster in haar verzoek ontvankelijk te verklaren;
2. artikel 9, lid 3, van Verordening no. 1009/67/EEG van de Raad der Europese Gemeenschappen van 18 december 1967 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker, nietig te verklaren en buiten effect te stellen voor zoveel daarin is bepaald dat de interventieregeling voor ruwe bietsuiker, in lid 1 en lid 2 van artikel 9 voorzien, slechts tot 31 december 1969 van toepassing is;
3. verweerder in de kosten van het geding te veroordelen;

B — Overwegende dat *verweerder* in zijn exceptie van *niet-ontvankelijkheid* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :

1. het beroep ingevolge artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering niet-ontvankelijk te verklaren zonder tot behandeling der zaak te gronde over te gaan;
2. verzoekster in de kosten van het geding te veroordelen;

III — Middelen en argumenten van partijen, de ontvankelijkheid betreffende

A — Overwegende dat de Raad van de Europese Gemeenschappen, *verweerder*, ten exceptieve heeft betoogd, dat ingevolge artikel 173, lid 2, van het E.E.G.-Verdrag, van niet-ontvankelijkheid van het beroep slechts sprake kan zijn in twee gevallen:

- a) wanneer het is ingesteld tegen een tot verzoekster gerichte beschikking als bedoeld in artikel 189 van het Verdrag, voor zoveel zij daarin uitdrukkelijk als betrokkene wordt aangewezen;

- b) wanneer het is gericht tegen een beschikking welke, hoewel genomen in de vorm van een verordening of van een beschikking gericht tot een andere persoon, verzoekster „rechtstreeks en individueel” raakt;

dat de bestreden handeling naar de vorm een verordening is, zodat het onder a) bedoelde geval zich kennelijk niet voordoet;

dat verzoekster derhalve in het beroep slechts kan worden ontvangen, wanneer komt vast te staan dat de bestreden handeling slechts schijnbaar een verordening is en dat in werkelijkheid sprake is van een beschikking welke verzoekster rechtstreeks en individueel raakt;

Overwegende dat het Hof volgens verweerder ter beantwoording van de vraag, of een handeling welke zich als een verordening aandient, in werkelijkheid een beschikking is, niet uitsluitend met de aan de handeling gegeven kwalificatie te rade gaat, doch met doel en inhoud der handeling rekening houdt en nagaat, of aan dezelve een „algemene strekking” toekomt, dat wil zeggen of zij „niet van toepassing is op een beperkt aantal met name genoemde of bepaalde natuurlijke of rechtspersonen, doch op groepen die in hun geheel en in abstracto worden aangeduid” (arrest van 14 december 1962, gewezen in de gevoegde zaken 16 en 17-62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes en andere tegen Raad van de E.E.G., alsook in de gevoegde zaken 19 tot en met 22-62, Fédération du commerce de gros des viandes en andere tegen Raad van de E.E.G., Jurisprudentie, Deel VIII, 1962, blz. 958 respectievelijk 999);

dat het Hof evenwel heeft erkend, dat „in een besluit, dat als geheel een verordenend karakter draagt soms maatregelen zijn voorzien welke tot bepaalde — en daarmee in de zin van artikel 173, lid 2, van het Verdrag geïndividualiseerde — personen zijn gericht” (arrest van 13 maart 1968, gewezen in de zaak 30-67, Industria Molitoria Imolese en andere tegen Raad, Jurisprudentie, Deel XIV, 1968, blz. 163.);

dat blijkens deze rechtspraak natuurlijke en rechtspersonen tegen maatregelen welke hen rechtstreeks en individueel treffen kunnen opkomen ook wanneer dezelve in een terecht als verordening aangeduide handeling zijn vervat;

dat derhalve in casu slechts behoeft te worden onderzocht, of verzoekster door de bestreden bepalingen van artikel 9, lid 3, van Verordening no. 1009/67/EEG *rechtstreeks* en *individueel* wordt getroffen;

dat betrokkene volgens constante rechtspraak van het Hof, om als *individueel* getroffen in beroep te kunnen komen, door de bestreden maatregel moet zijn getroffen „uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie welke hem ten opzichte van ieder ander karakteriseert en derhalve individualiseert op soortgelijke wijze als de adressaat” (arrest van 15 juli 1963 in de zaak 25-62, Plaumann, Jurisprudentie, Deel IX, 1963, blz. 232; arrest van 2 juli 1964 in de zaak 1-64, Glucoseries, Jurisprudentie, Deel X, 1964, blz. 861; arrest van 1 april 1965 in de zaak 40-64, Sgarlata, Jurisprudentie, Deel XI, 1965, blz. 283; arrest van 1 april 1965 in de zaak 38-64, Getreide-Import, Jurisprudentie, Deel XI, 1965,

blz. 424; arrest van 1 juli 1965 in de gevoegde zaken 106 en 107-63, Toepfer und Getreide-Import, Jurisprudentie, Deel XI, 1965, blz. 517);

Overwegende dat verzoekster volgens verweerder niet als „individueel getroffen” in de zin van bedoelde jurisprudentie is te beschouwen;

dat immers in Verordening no. 1009/67/EEG voor de gehele E.E.G. een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker in het leven wordt geroepen;

dat — evenals met andere markten het geval is — de ordening van de suikermarkt krachtens deze verordening voornamelijk van prijsregulerende aard zal zijn;

dat men in de verordening — ten einde de prijzen op het gewenste niveau te handhaven — met name een verplichting voor door de suikerproducerende Lid-Staten aangewezen interventiebureaus heeft neergelegd om de hun aangeboden suiker te kopen;

dat deze verplichting voor zoveel witte suiker en ruwe rietsuiker betreft op artikel 9, lid 1, en voor zoveel ruwe bietsuiker betreft op artikel 9, lid 3, berust;

dat deze aankopen geschieden tegen de interventieprijzen voor ieder der drie suikersoorten geldende in het gebied der Gemeenschap waar de suiker zich op het tijdstip van aankoop bevindt;

dat de interventieprijzen voor de verschillende gebieden en voor iedere suikersoort (witte suiker, ruwe rietsuiker, ruwe bietsuiker) met inachtneming van de bepalingen van artikel 3, leden 1 en 2, artikel 3, lid 4, en artikel 9, lid 7, worden vastgesteld;

dat het in leven roepen van dit interventiemechanisme met zijn verschillende voorzieningen als een maatregel van geheel algemeen karakter is te beschouwen en een onbepaald aantal natuurlijke en rechtspersonen betreft, welke zich in de suikersector met productie of verhandeling bezighouden;

dat met name de verplichte aankoop van ruwe bietsuiker en de hiermede samenhangende vaststelling van de interventieprijs voor ruwe bietsuiker een onbepaald aantal personen betreft, welke niet individueel, doch hoogstens als in abstracto omschreven categorieën kunnen worden geïdentificeerd;

dat immers deze prijzen binnen de gebieden waarvoor zij gelden allereerst de door de Lid-Staten aangewezen interventiebureaus — welke alleen tegen deze prijzen mogen verkopen — aangaan, vervolgens de in deze gebieden werkzame producenten van ruwe bietsuiker — en wel onafhankelijk van de vraag, of zij deze ruwe bietsuiker al dan niet tot witte suiker verwerken — en voorts de verschillende groepen industriëlen en handelaren, wier handelstransacties door de vaststelling van de interventieprijs worden beïnvloed;

dat de afschaffing van het interventiemechanisme per 31 december 1969 — volgens artikel 9, lid 3 — eveneens een onbepaald aantal natuurlijke of rechtspersonen betreft;

dat betrokkenen niet individueel, doch hoogstens als in abstracto omschreven categorieën van personen kunnen worden geïdentificeerd, hoewel

de intrekking van de interventieregeling voor de onderscheiden groepen betrokkenen tot verschillende gevolgen kan leiden;

dat zelfs wanneer men met verzoekster aanneemt, dat de intrekking van de interventieregeling voor ruwe bietsuiker per 31 december 1969 alleen van belang is voor suikerfabrieken waarin verwerking van ruwe suiker tot witte suiker niet mogelijk is, betrokkenen nochtans niet individueel, doch hoogstens als in abstracto omschreven categorieën van personen kunnen worden geïdentificeerd;

dat immers verzoekster door de litigieuze bepaling slechts wordt getroffen uit hoofde van het feit, dat zij suikerbieten tot ruwe suiker verwerkt, dat wil zeggen op grond van bedrijfshandelingen welke op ieder willekeurig ogenblik door wie dan ook kunnen worden verricht en welke er derhalve niet toe kunnen leiden verzoekster ten opzichte van ieder ander te karakteriseren en derhalve op soortgelijke wijze als de adressaat te individualiseren;

dat verzoekster zich ten betoge van het tegendeel heeft beroepen op 's Hofs arrest van 1 juli 1965, gewezen in de gevoegde zaken 106 en 107-63, Toepfer und Getreide-Import (Jurisprudentie, Deel XI, 1965, blz. 517), doch er aldus aan voorbijziet dat de door het Hof in die zaken nietigverklaarde maatregel handelingen betrof, welke hadden plaatsgehad *voordat* de maatregel genomen was, als gevolg waarvan betrokkenen konden worden geïndividualiseerd;

dat in de onderhavige zaak daarentegen slechts sprake kan zijn van een omschrijving in abstracto van de categorie dergenen die per 31 december 1969 eventueel als betrokkenen zullen zijn te beschouwen;

dat verzoekster derhalve door de litigieuze bepalingen niet individueel wordt getroffen;

Overwegende dat verweerder ten slotte stelt, dat wanneer is komen vast te staan, dat de bestreden maatregel verzoekster niet individueel treft, niet meer behoeft te worden nagegaan, of zij door die maatregel ook *rechtstreeks* wordt getroffen;

dat immers verzoekster in haar verzoek slechts kan worden ontvangen wanneer beide voorwaarden gelijktijdig zijn vervuld;

Overwegende dat verweerder heeft geconcludeerd, dat verzoekster in haar verzoek niet kan worden ontvangen;

B — Overwegende dat *verzoekster* heeft doen zeggen voor antwoord, dat de voorwaarden, waaraan ingevolge artikel 173, lid 2, van het E.E.G.-Verdrag moet zijn voldaan, wil van ontvankelijkheid sprake zijn, in casu zijn vervuld;

Overwegende dat zij allereerst heeft opgemerkt, dat de bepalingen van het E.E.G.-Verdrag betreffende het beroepsrecht niet restrictief kunnen worden uitgelegd en dat het Hof van Justitie zich reeds in het in de zaak-Plumann gewezen arrest van 15 juli 1963 (25-62) in die zin uitsprak;

dat die bepalingen in het belang van een ruime en effectieve rechtsbescherming juist een extensieve uitlegging behoeven;

dat verweerder in zijn exceptie van niet-ontvankelijkheid aan deze noodzaak voorbijziet, althans daarmede onvoldoende rekening houdt;

dat volgens verzoekster, gezien het aan het arrest van 15 juli 1963 te ontlenen uitleggingsbeginsel, de ontvankelijkheid van haar verzoek niet kan worden betwist;

Overwegende dat verzoekster vervolgens in antwoord op verweerders betoog, dat verzoekster door de litigieuze bepalingen van artikel 9, lid 3, van Verordening no. 1009/67/EEG niet individueel zou worden getroffen, heeft erkend, dat 's Hofs arrest van 1 juli 1965, gewezen in de gevoegde zaken 106 en 107-63 — Toepfer und Getreide-Import — een andere casuspositie heeft betroffen, doch heeft gesteld, dat deze omstandigheid ten deze niet beslissend is;

dat veeleer van belang is, dat in genoemd arrest het beginsel is ontwikkeld, dat men niet slechts als individueel getroffen is te beschouwen wanneer kan worden vastgesteld dat een maatregel een bepaalde categorie van personen betreft, doch ook wanneer zij op een voldoende bepaalbare categorie van personen blijkt betrekking te hebben;

dat zulks in casu het geval is, immers de categorie dier ruwe bietsuikerproducenten, waartoe verzoekster behoort, is begrensd, duidelijk omschreven en mitsdien bepaalbaar in de zin van het door het Hof van Justitie ontwikkelde uitleggingsbeginsel;

dat zich derhalve een geheel andere casuspositie voordoet dan in de zaak 1-64, waarin het Hof van Justitie bij arrest van 2 juli 1964 uitspraak deed;

dat het in deze laatste zaak juist niet mogelijk was voldoende nauwkeurig vast te stellen welke personen door de bestreden maatregel werden getroffen;

dat hiertegen niet kan worden ingebracht, dat het in het geval van Verordening no. 1009/67/EEG juist om een verordening, dat wil zeggen om een maatregel van geheel algemene strekking ging;

dat het verordenend karakter van 's Raads handeling niet uitsluit, dat het in artikel 9, lid 3, in het leven geroepen stelsel een bepaalbare en mitsdien vaststaande categorie van producenten — in casu de fabrikanten van ruwe bietsuiker — betreft;

Overwegende dat verzoekster voorts heeft betoogd, dat hoewel — zoals door verweerder is gesteld — Verordening no. 1009/67/EEG in de eerste plaats — en als zodanig — een maatregel van geheel algemene strekking is, de daarin vervatte bijzondere regeling nochtans als een beschikking kan zijn te beschouwen, tegen welke men zich derhalve in beroep mag voorzien;

dat artikel 9, lid 3, van de betrokken verordening zulk een beschikking oplevert;

dat zij zich immers rechtstreeks en individueel richt tot een bepaalde categorie van personen: de producenten van ruwe bietsuiker;

dat dit artikel in het kader van de algemene interventieregeling jegens de producenten van ruwe bietsuiker een concrete individuele beschikking

inhoudt in dier voege, dat zij met ingang van 1 januari 1970 van de interventieregeling worden uitgesloten;

dat hoezeer deze maatregel naar de vorm een verordening is en prima vistu een regeling van algemene strekking lijkt te behelzen, zij niettemin in wezen een bijzondere beschikking inhoudt, te weten, de uitsluiting van de interventieregeling van fabrikanten van ruwe bietsuiker per 1 januari 1970;

Overwegende dat verzoekster vervolgens betoogt, dat de litigieuze bepaling haar rechtstreeks raakt, nu geen enkele andere beschikking of overheidsdaad noodzakelijk is om haar, als producente van ruwe bietsuiker, vanaf 31 december 1969 van de interventieregeling uit te sluiten;

Overwegende dat verzoekster er ten slotte op wijst, dat de Raad van Ministers van de Europese Gemeenschappen op zijn vergadering van 27 en 28 november 1967 heeft beslist dat de fabrieken van ruwe suiker in Neder-Saksen in een abnormale situatie als bedoeld in artikel 9, lid 4, van Verordening no. 1009/67/EEG zijn komen te verkeren;

dat deze beslissing weliswaar nog niet tot concrete rechtsgevolgen heeft geleid, doch wel aanleiding gaf tot overleg ten einde voor het tijdvak na 1 januari 1970 voor de fabrieken van ruwe suiker in Neder-Saksen, en derhalve ook voor verzoekster, tot een passende regeling te komen;

dat gezien voormelde beslissing van de Raad van Ministers, de invoering van een passende regeling niet uitgesloten is te achten;

dat het derhalve nuttig kan blijken te zijn om voor het ogenblik iedere beslissing ten deze uit te stellen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat het beroep strekt tot nietigverklaring van artikel 9, lid 3, van Verordening no. 1009/67/EEG van de Raad der Europese Gemeenschappen van 18 december 1967 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker;

dat ingevolge de bestreden bepaling de in lid 1 omschreven verplichting der door de Lid-Staten aangewezen interventiebureaus om onder bepaalde voorwaarden de hun aangeboden hoeveelheden ruwe of witte bietsuiker tegen interventieprijzen te kopen, voor zoveel ruwe bietsuiker betreft op 31 december 1969 zal eindigen;

Overwegende dat verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid als bedoeld in artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering heeft opgeworpen, stellende dat de bestreden handeling niet is een beschikking welke verzoekster rechtstreeks en individueel raakt;

Overwegende dat ter beslissing omtrent de ontvankelijkheid van het beroep dient te worden nagegaan, of de bestreden handeling een verordening is dan wel een beschikking in de zin van de artikelen 173 en 189 van het Verdrag;

dat ingevolge artikel 189, lid 2, het criterium ter onderscheiding van verordeningen en beschikkingen in de al dan niet „algemene strekking” van de betrokken handeling moet worden gezocht;

dat derhalve de aard van het bestreden voorschrift moet worden beoordeeld en dat met name moet worden onderzocht, welke rechtsgevolgen met die handeling worden beoogd c.q. tot welke rechtsgevolgen zij in feite leidt;

Overwegende dat verzoekster erop heeft gewezen, dat het bestreden voorschrift tot verschillende categorieën rechtssubjecten gericht is, namelijk tot de interventiebureaus, de overige kopers en de verkopers — uitsluitend ruwe bietsuiker producerende fabrikanten daaronder begrepen — om vervolgens te betogen dat in casu ter beslissing omtrent de vraag of de litigieuze handeling een verordenend of individueel karakter draagt, moet worden nagegaan, tot welke consequenties zij voor verzoekster of voor haar categorie leidt;

dat volgens verzoekster de aan de bestreden handeling verbonden gevolgen „een bepaalde categorie van personen: de fabrikanten van ruwe bietsuiker” rechtstreeks en individueel treffen, aangezien de maatregel voor hen in concreto tot andere — ernstigere — gevolgen leidt dan voor de andere betrokken rechtssubjecten;

Overwegende dat de gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker, vastgesteld bij Verordening no. 1009/67/EEG in hoofdzaak van prijsregulerende aard is;

Overwegende in de verordening, om aan de suikerbieten- en suikerrietproducenten van de Gemeenschap de noodzakelijke waarborgen op het gebied van de werkgelegenheid en de levensstandaard te verzekeren, maatregelen ter stabilisatie van de suikermarkt zijn voorzien, namelijk de vaststelling van een richtprijs en een interventieprijs voor witte suiker, alsmede de vaststelling van afgeleide interventieprijzen met inachtneming zowel van de regionale prijsverschillen als van het verwerkingsstadium der produkten;

dat de verplichting der interventiebureaus om de hun aangeboden hoeveelheden te kopen een wezenlijke voorwaarde is waaraan ter handhaving der prijzen op het niveau der interventieprijzen moet zijn voldaan;

dat waar de verordening in artikel 9, lid 3, aan die bureaus tot 31 december 1969 de verplichting oplegt ruwe bietsuiker te kopen, zulks in werkelijkheid wil zeggen, dat zij de maatregelen houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker voor zoveel ruwe bietsuiker betreft slechts tot voormelde datum toepasselijk verklaart;

Overwegende dat in de litigieuze bepaling derhalve het prijzenregime van een produkt — en dientengevolge ook de rechten en verplichtingen van kopers en verkopers, de fabrikanten daaronder begrepen — worden geregeld;

dat zulk een maatregel van algemene strekking is in voege als in artikel 189 van het Verdrag bedoeld;

dat zij immers op objectief omschreven situaties van toepassing is en voor algemene en in abstracto omschreven categorieën van personen tot rechtsgevolgen leidt;

dat de maatregel verzoekster enkel en alleen uit hoofde van haar hoedanigheid van verkoopster van ruwe bietsuiker treft;

dat anderzijds een bepaling als artikel 9, lid 3, waarin een voorschrift van algemene strekking wordt afgeschaft — c.q. de tijdsduur van zodanig voorschrift wordt beperkt — eveneens van algemene strekking is;

Overwegende voorts dat een handeling haar verordenend karakter niet kan verliezen door het enkele feit, dat het aantal — of zelfs de identiteit — der rechtssubjecten op wie zij op een gegeven ogenblik van toepassing is, min of meer nauwkeurig kan worden bepaald, zolang maar vaststaat, dat die toepassing voortvloeit uit de aanwezigheid van een objectieve feitelijke of rechtstoestand als in de handeling, gezien haar objectieve doelstelling, bedoeld;

dat bovendien de omstandigheid, dat een rechtsvoorschrift voor de verschillende betrokken rechtssubjecten in concreto tot andere gevolgen leidt, aan deszelfs verordenend karakter niet afdoet, zodra van een objectief vaststaande situatie sprake is;

dat verweerster hiermede niet in strijd heeft gehandeld door voor een bepaald produkt de prijzen anders te reguleren dan voor andere waren;

dat wie aan een bepaalde prijsregeling het verordenend karakter zou willen ontzeggen alleen omdat zij een bepaald produkt betreft, in aanmerking nemende dat zodanige regeling de betrokken produkten treft uit hoofde van een feitelijke situatie, welke hem van ieder ander onderscheidt, aan het begrip beschikking een uitbreiding zou geven, welke het systeem van het Verdrag — waarin particulieren alleen nietigverklaring kunnen vragen van tot hen gerichte individuele beschikkingen of van handelingen welke hen op analoge wijze treffen — zou ondergraven;

dat het beroep derhalve niet-ontvankelijk moet worden verklaard;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat verzoekster als in casu in het ongelijk gestelde partij die kosten zal moeten dragen;

Gezien de stukken;

Gezien het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in hun pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gezien de artikelen 173 en 189 van het Verdrag tot oprichting van de E.E.G.;

Gezien het Protocol betreffende het E.E.G.-Statuut van het Hof van Justitie;

Gezien het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

1. Verklaart het beroep niet-ontvankelijk;
2. Veroordeelt verzoekster in de kosten van het geding.

Aldus gewezen te Luxemburg op elf juli negentienhonderdachtenzestig.

Lecourt	Donner	Trabucchi
Mertens de Wilmars		Pescatore

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op elf juli negentienhonderdachtenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
R. Lecourt

Conclusie van de Advocaat-Generaal K. Roemer van 13 juni 1968¹

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Verzoekster exploiteert in het tot de Bondsrepubliek Duitsland behorende land Neder-Saksen een suikerfabriek, waarin zij uit suikerbieten ruwe suiker vervaardigt, welke in andere bedrijven (raffinaderijen) tot witte suiker verwerkt wordt. — Zij gevoelt zich bezwaard door een voorschrift van Verordening no. 1009/67/EEG van 18 december 1967 (Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen, no. 308) houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker.

Met deze gecompliceerde marktorganisatie, in welke details leken maar moeilijk inzicht kunnen verkrijgen, wordt beoogd „aan de suiker-

¹ — Vertaald uit het Duits.